

Девни Пери

НЕУВЕРЕНА

КНИГА ПЪРВА ОТ ПОРЕДИЦАТА
„ЛАРК КОУВ“

Превод от английски език
Лили Илиева

Уо

Книгата се издава под това лого, запазена марка на ЕГМОНТ.

Всички права запазени. Нито книгата като цяло, нито части от нея могат да бъдат възпроизвеждани под каквато и да е форма.

Оригинално заглавие *Tattered*

Copyright © 2018 *Tattered* by Devney Perry

The moral rights of the author have been asserted.

All rights reserved.

Превод Лили Илиева

Редактор Петя Дочева

Коректор Ина Тодорова

Дизайн и илюстрация на корицата Златина Зарева

Издава „Егмонт България“ ЕАД

1142 София, ул. „Фритъф Нансен“ 9

www.egmontbulgaria.com

Отпечатано в „Инвестпрес“ АД, София, 2019

Тираж: 1000 бр.

ISBN 978-954-27-2265-6

Fla Dmen, Karpn u Ana.
Moba dedre - uznenaga e za vas.

пролог

— КАКВО ЩЕ ОБИЧАТЕ? — ПОПИТАХ МЪЖА ОТ ДРУГАТА страна на бара.

Той ми хвърли широка, бяла усмивка.

— „Макалън 18“, ако имате. Двойно. Чисто.

Кимнах и се обърнах към рафтовете зад мен, зарадвана от поръчката. Имах нужда от отвлечане на вниманието. Той бе превърнал хотелския бар, в който работех в сауна.

През последните три години помещението бе студено дори в разгара на лятото, бе моето мнение. Дори и с нахлуващата през вентилационната система топлина, както сега. В момента обаче стоях и се потях, сякаш бях тичала да хвана късния влак.

От мига, в който красивият непознат влезе, пулсът ми се учести. Не толкова заради меката чупка на тъмната му коса, спускаща се над лявата вежда. Не заради скъпия костюм, обгърнал широките му рамене, и дългите му крака.

Сърцето ми биеше силно заради атмосферата.

Той я зареди с уверената си крачка. Тъмнокафявите му очи ме грабнаха на мига. Излъчваше класа, сила и топлина.

Беше влязъл в бара и го бе завладял.

А аз бях привлечена към него като треперещи от студ кости към топло одеяло.

Предполагам, че беше естествено. Хората винаги искат това, което им е недостъпно. А този мъж бе толкова недостижим за мен, все едно стоеше на Луната.

Пиеше уиски, два пъти по-скъпо от почасовата ми надница – лично аз си позволявах да похарча пари само за такси в събота вечер, за да не се прибирам пеша у дома в два часа посред нощ. Ако събраните в буркана бакшиши ми позволяваха, в сряда обядвах в кафенето на ъгъла, та да не претоплям рамен в микровълновата печка в малкия си апартамент. Бях просто барманка, оцеляваща ден за ден.

Той вероятно беше корпоративен завоевател и светът бе в краката му.

Въпреки това нямаше как да не вдишам дълбоко аромата на одеколону му „Армани“, докато се пресягах за уискито на най-горния рафт.

Дори и с обувките на токчета, които задължително носех, трябваше да се протегна да взема бутилката, която бях почистила едва вчера. Не беше необичайно тук да влизат богати мъже и да си поръчват от най-скъпото ни уиски, но това не се случваше толкова често, че да се избегне ежеседмичното почистване на бутилките от прах.

– Тиха вечер? – попита той, когато се върнах на бара с бутилката.

– Понеделниците винаги са спокойни – отвърнах. Сложих чаша върху четвъртита черна подложка и му

налях сто грама.

– Късметлия съм – той взе чашата. – Ще се радвам на цялото ви внимание.

– Да, така е. – Оставих бутилката настрана, правейки всичко възможно да не се изчервя. Надявах се потта ми да не избие през евтината блуза.

Всичко в този мъж бе спокойно и плавно. Секси. Дори гласът му. И определено начинът, по който облиза устните си, след като отпи.

Макар да бе единственият ми клиент, останах смълчана, докато той разклащаше кехлибарената течност в чашата си. Работех като барманка, откакто навърших двадесет и една, и през последните три години се научих да оставям клиентите да говорят. Никой не иска барманка, която не държи устата си затворена, особено в толкова елегантен хотел като този. Пък и бях доста далеч от изискаността, както можете да си представите.

В черния ми всекидневен панталон и в бялата блуза с копчета нямаше и нишка естествена материя – само синтетика, неприятна на допир. Изтърканите ми точета тази вечер се бяха сдобили с нова драскотина, която по-късно трябваше да прикрива с флумастер. Той разклати уискито си още няколко пъти. Златното му копче за ръкавели се показваше изпод ръкава на самото.

– Сигурен съм, че често ви задават този въпрос. Какво пиете предпочитате?

Усмихнах се.

– Често ме питат. Обикновено назовавам първото,

което съм сервирала същия ден.

Ъгълчето на устата му се изви нагоре.

– А днес?

– Местна бира „АйПиЕй“.

Последва широка усмивка.

– А какъв е истинският отговор?

От усмивката му сърцето ми отново взе да блъска лудо, заля ме топлина.

– Зависи – отдръпнах се от бара и отидох до автомата, за да си наля малко вода с много лед. – Изборът на напитка зависи от случая.

– Заинтригуван съм.

Отпих малко вода.

– За сватби – шампанско.

– Да – кимна той. – Какво друго?

– За момински партита е подходяща плодова напитка. Бирата върви с пица – едно от моите правила за пиене. „Маргарита“ във вторник вечер, защото в сряда не съм на работа. И текила, ако някой каже: „Трябва да поговорим“.

Той се засмя.

– А какво ще кажете за уискито?

– Не пия уиски.

– Хм. – Той отпи голяма глътка и остави чашата. – Много жалко. Красива жена, която пие уиски, е моята слабост.

Чашата в ръката ми се разтресе и почти разлях водата върху престилката си. Доста клиенти се опитваха да ме свалят, докато съм зад бара, та вече имах опит как да отказвам на съответния човек, без да го засегна или да

загубя бакшиша. Но трябваше да съм пълна глупачка, за да пренебрегна тази свалка.

– Може пък да опитам.

– Би ми харесало – рече той и се ухили още по-широко. Пресегна се през бара, изпънал дългите си пръсти. – Аз съм Лоугън.

Ръкувах се, окончателно изгубена в приказката.

– Тиа.

едно

ЛОУГЪН

Шест години по-късно...

— **М**РАЗЯ МОНТАНА.
Нолън завъртя очи.

— Как е възможно да го кажеш точно пред тази гледка?

Зарях поглед през стволите на дърветата към езерото отвъд гората. Не ми беше приятно да призная, но гледката бе направо зашеметяваща. Лятната слънчева светлина придаваше стъклен блясък на тъмносинята вода, отскачайки от леките ѝ талази. В далечината планините все още бяха с бели снежни шапки. Даже един белоглав орел кръжеше над брега отвъд залива.

Не исках обаче да угаждам на Нолън, като си призная.

— Каква е тая миризма? — Ноздрите ми се разшириха, като вдишах дълбоко.

Нолън се изкиска ликуващо.

— Това е *земята*. Пръст. Дървета. Вятър. Или както се казва, чист въздух. Така би трябвало да мирише въз-

духът без въглеродни емисии.

– Както винаги, язвителен.

– Е, с теб съм такъв – рече Нолън Фенеси, мой приятел и изпълнителен директор на благотворителната фондация на семейството ми. Обичаше да ме дразни.

– Какъв късметлия се оказах – отвърнах сериозно и се обърнах с гръб към езерото Флатхед, та да не види усмивката ми. После внимателно огледах лагера – когато преди десетина минути пристигнахме тук, бях му хвърлил само бегъл поглед.

Под вечнозелените дървета в гората бяха пръснати шест дървени къщички. До тях се издигаше сграда с табела ДУШОВЕ, с отделни крила за момчета и момичета. Отзад, най-близо до пътя и чакълестия паркинг, се намираще основната сграда. Тъй като в нея се извършваха повечето лагерни дейности, беше голяма колкото шестте къщички, взети заедно.

Беше същински детски рай.

В Нищото, щата Монтана.

Не харесвах щата по лични причини, ала нямаше как да отрека, че лагерът наистина бе привлекателен. И щеше да е чудесно допълнение към фондация „Кендрик“.

– Пет милиона? – попитах Нолън, потвърждавайки покупната цена.

– Да – отвърна той и дойде до мен. – Цената включва всичко. Сгради. Мебели. Уреди. Макар че по-голямата част от сумата е за земята.

– Добре – кимнах. – Видях достатъчно. Да вървим.

– Лоугън, трябва да се срещнем с директора и да

чует какво ще ни разкаже тя.

Като спомена директора, дълга руса коса се мерна пред погледа ми. Жената изтича навън с шепа брошури и бежова картонена папка под мишница. И без да ми го показва, знаех, че в нея е предложението, което бе изпратила във фондацията преди три месеца.

– Няма нужда нищо да слушам. Купувам лагера и даже ще вложа още петдесет хиляди за подобрения. – Погледнах часовника си „Булгари“. – Само два часът е. Нека я поздравим и да ѝ съобщим добрата новина, а после – обратно към летището.

Същата вечер щяхме да се върнем в Ню Йорк.

Нолън се изхили.

– Колкото и да ми се ще да спя в собственото си легло довчера, не може просто така да си тръгнем.

– Защо?

Той пристъпи напред, протегнал ръка, за да се здрави с жената, а после се ухили мазно през рамо.

– Би било грубо.

По дяволите.

– Браво на теб, Фенеси – смотолевих аз.

Нолън знаеше, че няма да допусна неприязънта ми към Монтана да очерни реномето ми на филантроп. „Кендрик“ преди всичко – ето на това бе ме учил баща ми преди време, както бе го учил и неговият баща. Те полагаха огромни усилия, за да съхранят доброто име на семейството.

А това означаваше тази нощ да остана в Монтана.

Отърсих се от неприятното чувство и се усмихнах любезно на директора на лагера Уила Дун.

– Господин Фенеси – усмихна се широко Уила, ръкувайки се с Нолън. – *Много*, много ви благодаря, че дойдохте. Не можах да повярвам, като се обадохте. Аз съм просто... страхотно е, че изобщо сте прочели предложението ми.

– Удоволствието беше мое. Предложението ви е едно от най-добрите, които съм получавал от месеци. Нолън отдръпна ръката си и посочи към мен. – Нека ви представя шефа на борда на фондация „Кендрик“, Лоугън Кендрик.

– Госпожице Дун – протегнах ръка аз. – Приятно ми е да се запознаем.

Лицето ѝ пламна, когато ръцете ни се докоснаха.

– Господин Кендрик.

– Моля, наричайте ме Лоугън. Очакваме с нетърпение да научим повече за лагера.

– Благодаря ви – усмивката ѝ бе уверена, но пръстите ѝ нервно потрепваха. – Не съм сигурна, въ... да ви покажа ли пак предложението? – Тя хвана непохватно брошурите с едната си ръка, посягайки към картонената папка. – Не знам дали сте успели да го прочетете и дали имате въпроси. Аз, въ... ами питайте.

Една брошура падна на земята.

– Какво ще кажете за една обиколка? – Нолън се наведе да вземе брошурата. – И двамата сме чели предложението ви, тъй че, ако нямате нищо против, без официалности. Просто ще ви задаваме въпроси, докато обикаляме.

Уила кимна.

– Много добре.

Пет минути, след като започнахме обиколката, напрежението в гласа ѝ вече бе изчезнало. И когато започна да ни разказва истории за предишни лагери и за децата, прекарала безброй лета тук, напълно възвърна увереността си.

Историята на Уила бяха приятни, ала това не попречи да се върна към последното си посещение в Монтана. Дойдох тук да се видя с тогавашната си приятелка – онази, на която два пъти бях предложил брак, без да получа отговор *да*.

И така, пристигнах в Монтана, за да изненадам Емелин през уикенда за Деня на благодарността. Пръстенът, който бях ѝ купил, бе в джоба на палтото ми. Възнамерявах да ѝ направя предложение и да я убедя да се премести при мен, след като приключи със заниманията си в детската градина. Вместо това сложих край на петгодишната ни връзка, тъй като научих, че е все така влюбена в мъж, когото отдавна познаваше.

Съпругът ѝ.

След раздялата ни веднага си тръгнах от Монтана и излетях обратно за Ню Йорк. В мига, в който колесникът на самолета докосна пистата, поръчах куриер, за да върна пръстена в магазина за бижута.

Бяха изминали шест месеца, откакто се разделихме, и през цялото време си скъсвах задника от работа. Бях адски зает във фондация „Кендрик“, а освен това движех делата на много клиенти като старши партньор в адвокатската кантора „Стоун, Ричардс и Абъргел“.

Напоследък не мислех особено за Емелин – просто нямаше време. Но идвайки в Монтана, в съзнанието

ми изплуваха погребаните нежелани спомени. Спомени за това, което бях изгубил.

А аз мразех да губя.

– Били ли сте някога в такъв лагер? – попита ме Уила, докато стояхме пред една от къщичките.

– Не, не съм. – Надникнах през вратата и огледах дървените легла. – Къде са децата?

Спалните чували бяха грижливо подредени по леглата, а раниците – на пода, но лагерници нямаше.

– О, всички са на екскурзия днес. Изпратихме ги рано тази сутрин. Ще имат пикник на обяд и ще се върнат за вечеря.

– Разбирам – рекох и посочих към бараката. – Може ли сега да видим основната сграда?

– Разбира се.

Последвах Уила и точно в този момент кичури тъмна коса и кльощави крака прелетяха край къщичката.

Момиченцето изобщо не забави темпо, припикайки към сградата. Погледна през рамо, усмихвайки се широко на Уила, и продължи напред.

Уила ѝ махна с ръка.

– Здравей, Чарли!

– Да не е изпуснала автобуса? – попита закачливо Нолън.

– Не, това е Чарли – засмя се Уила. – Баба ѝ работи като доброволец в кухнята, тъй че тя прекарва сутрините и следобедите тук.

Дългата коса на Чарли се развяваше зад нея, укротена само от сложената наобратно бейзболна шапка. Кецовете ѝ, както и дъното на късите ѝ панталонки, бяха

целите в прахоляк.

– Сладко дете.

– Тя е очарователна – усмихна се Уила. – Ще продажим ли обиколката?

– Всъщност – казах – мисля, че видях достатъчно.

Уила замръзна на място, раменете ѝ клюмнаха.

– О! Разбирам.

– От всичко, което видях и прочетох в предложението ви, смятам, че лагерът ще се превърне в прекрасно допълнение към фондация „Кендрик“.

Уила примигна два пъти, а после лицето ѝ грейна.

– Наистина ли?

Кимнах.

– Наистина.

– Боже! – възкликна тя и ръцете ѝ светкавично литнаха към бузите. Брошурите и картонената папка се изсипаха на земята. – Не мога да повярвам. Аз просто... о, Боже мой.

Дадохме малко време на Уила да осъзнае всичко. Нолън ми се ухили.

Тя беше млада, вероятно на около двадесет и пет, с нежно лице. Чупливата ѝ руса коса стигаше почти до кръста. Ръцете ѝ непрекъснато шареха – я по връзката на обикновената ѝ тъмносиня лятна рокля, я по документите. Но независимо от плахото ѝ поведение бе ясно, че обича лагера.

Лагер, който току-що бяхме спасили от закриване.

Собственик на лагера бе местната църква, но тя се отказваше от него заради нарасналите режийни разходи и разходите за поддръжка.

За наш късмет, църквата не търсеше печалба от имота, в противен случай би го продала за частно строителство. Просто искаше да възвърне инвестицията си и да намери нови собственици, които да продължат да го развиват като детски летен лагер. Единственият проблем беше, че в продължение на година не бе получила никакви оферти и смяташе да го затвори завинаги.

Сега лагерът щеше бъде част от фондация „Кендрик“.

Щяхме да запазим структурата му, но и да направим някои нововъведения, както и да вкараме повече пари. Фондацията щеше да направи няколко неотложни подобрения и да обучи Уила как да управлява по-добре разходите, като същевременно увеличи посещаемостта. Щяхме да гарантираме, че този детски рай ще продължи да съществува още много години напред.

– Благодаря ви – прошепна Уила със сълзи на очи. – Наистина съм ви много благодарна!

– Няма защо. – Погледнах Нолън. – Искаш ли да добавиш нещо?

– Мисля, че ти изясни всичко... шефе – рече той и гъгълчетата на устните му леко се извиха нагоре.

Самодоволно копеле. Като изпълнителен директор той имаше същите правомощия да одобри покупката, но просто обичаше да подхвърля тази дума, та да ми напомни кой всъщност е шефът.

– Ще кажа на адвокатите да се свържат с управата на църквата и да започнат подготовката на договора – каза той. – Всичко ще бъде прехвърлено на фондацията възможно най-скоро. И, госпожице Дун, очакваме

да останете тук като директор.

Уила зяпна.

– Не е нужно да го правите. Искам да кажа, че съм благодарна, но всичко това не е, за да запазя работата си.

Нолън се усмихна.

– Знаем. Именно затова вие сте най-добрият избор за директор на лагера. И докато нещата вървят добре, работата е ваша.

– Просто... не мога да повярвам, че това се случва. Отправянето на такова предложение бе малко като изстрел в тъмното. Аз никога... – тя отново притисна длани към бузите си. – Благодаря ви.

– Поздравления. Да го отпразнуваме – Нолън ме потупа по рамото. – Уила, сега, след като приключихме с работата, имате ли нещо против да продължим обиколката?

Тя кимна, опитвайки да се съвземе.

– С удоволствие.

– А после ще ни разведете ли малко из града? – попитах аз. – Ще се радваме да ни препоръчате място за вечеря и питие.

Уила кимна с грейнало лице.

– Знам точното място.

– Тогава ни водете – Нолън посочи с ръка. После, докато вървахме, се наведе към мен и рече: – Е, сега не си ли доволен, че останахме?

Дни като днешния бяха причината да съм толкова отдаден на фондацията. Извън безбройните часове, които посвещавах на фирмата, няхах други занимания

в свободното си време като повечето ми приятели. Не играех голф, не притежавах яхта.

Работех.

Много.

Не се налагаше да придружавам Нолън на свързаните с фондацията пътувания, но въпреки това не исках да ги пропускам. Не исках да изпускам възможността да сбъдна нечия мечта. Както и да използвам по-разумно богатството на семейството си, а не само да пиля пари за диамантите на майка ми и разводите на сестра ми.

– Добре. Признавам, че тук не е чак толкова зле. Стига да свикнеш с миризмата.

Час по-късно – след като приключихме с обиколката на лагера и Уила ни разведе с кола из града, – двамата с Нолън я последвахме в бар „Ларк Коув“.

– Много странно – смотолевих аз. Нима наистина подът бе засипан с черупки от фъстъци?

– Тук предлагат най-добрите питиета в околността, а пиците са невероятни. – Уила се усмихна през рамо, но усмивката ѝ помръкна, когато забеляза нацупената ми физиономия. – Но в Калиспел, нагоре по пътя, има по-люксово заведение. Ще отнеме около четиридесет и пет минути, но ако искате, ще отидем там. Съжалявам, не...

– Тук е идеално. – Нолън сложи ръка на рамото ми. Тъмната му кожа ярко контрастираше с бялата ми

риза. – Не ни трябва лукс.

– Хубаво. – Уила се поотпусна и се запъти към една маса.

– *Не* ни трябва лукс – прошепнах на Нолън. – Само хигиена.

– Млъкни.

– Уволнен си.

Той се изхили и погледна ролекса си.

– Е, вече минава четири. Обикновено ме уволняваш преди обяд. Може пък въздухът в Монтана да ти се отразява добре.

Изпухтах.

– Да не кажеш после, че не съм те предупредил, като получим хранително натравяне.

– Хайде да ти поръчаме питие.

– Най-сетне да кажеш нещо умно.

С усмивка на уста отидохме при Уила на висока квадратна маса в средата на бара.

– Добре ли е тук? – попита тя.

– Страхотно – рекох и се усмихнах. Настаних се на дървения стол, който изскърца под тежестта ми, с гръб към вратата, тъй че огледах помещението.

Таванът бе висок, с открити железни греди от край до край. Подовете и стените бяха облицовани с дъски. Е, не се виждаха черупки от фъстъци, но пък навсякъде бяха окачени табели и картини. Напомняше ми на ония ресторанти, чиито имена те канят при някого – „При Епълбий“, „При Чили“, „При Бениган“ и други подобни. Само дето тук украсата не беше специално аранжирана, а някак непринудено допълвана през годините.

Барът бе Г-образен и минаваше по протежение на двете задни стени. Сигурно имаше най-малко двадесет високи столчета край него и съдейки по износените пречки за краката, явно повечето хора предпочитаха да седят там.

Включително петимата редовни клиенти, настанили се близо до бармана.

– Добре дошли, приятели. Ей сега идвам.

Уила хвърли поглед през рамо и махна срамежливо на мъжа. Обръщайки се към нас, подръпна косата си, явно да скрие пламналите си бузи.

Двамата с Нолън и се спогледахме ухилени, след което продължихме мълчаливо да оглеждаме бара, докато чакахме да поръчаме.

По прозорците, гледащи към паркинга, имаше неоновни табели, рекламиращи всевъзможни бири и алкохолни напитки. До големия телевизор с плосък екран на една от стените се мъдреха еленови рога, украсени с куп шапки.

Чакай. Това сутиен ли е?

Четвърти юли бе преди седмица, но украсата още стоеше. Банер в червено, бяло и синьо висеше над джукбокса, а в една чаша на бара бяха пъхнати знаменца.

Мястото бе адски различно от любимия ми бар в Ню Йорк, но поне сервираха алкохол. Въпреки това се съмнявах, че бар „Ларк Коув“ може да задоволи предпочитанията ми.

– Господа. Уилоу – барманът се появи до масата ни и остави три картонени подложки и хартиена чинийка

с фъстъци.

– Казвам се Уила. – Тя прибра кичур коса зад ухото и се поизправи. – С „а“.

– По дяволите. Съжалявам – той сви рамене, уж да поправи грешката си. Грешка, която, струва ми се, ще допусне отново. – Какво ще обичате?

– Сигурно нямате „Макалън 18“ – рекох.

Денят бе дълъг – бях излетял рано сутринта, а щом стъпих на монтанска земя, ме връхлетяха спомени за Емелин – и направо крещеше за уиски.

Барманът се ухили, прокара пръсти през русата си, много късо подстригана коса.

– Всъщност имаме.

– Чудесно. – Бар „Ларк Коув“ не беше нищо особено, но този, дето зареждаше рафтовете, явно имаше добър вкус. – Ще взема двойно. Чисто.

– И за мен същото – каза Нолън.

– Имате го – рече барманът и се усмихна на Уила. – А за теб?

– Само, ъ... една бира. Каквато и да е – заекна тя и пак се изчерви, взирайки се в наболата му брада. – Благодаря.

– Веднага се връщам – той чукна с кокалчетата си по масата и спокойно мина зад бара.

– Откога според теб бутилката е там? – попита Нолън, когато барманът се пресегна да вземе уискито от най-горния рафт.

Понечих да кажа нещо за паяжината в ъгъла, но в този момент откъм задното помещение се люшна дълга, тъмна коса и грабна погледа ми.

Появи се жена и остави чинията с пица, усмихвайки се на колегата си и на един от редовните клиенти.

Черното ѝ потниче бе плътно прилепнала по гърдите и плоския ѝ корем. Джинсите ѝ с ниска талия бяха пристегнати с черен кожен колан, един нюанс по-тъмен от косата ѝ. Усмивката ѝ разкриваше бели, правилни зъби, с изключение на един малко по-крив долен зъб.

Повече от шест години, почти седем, бяха минали, откакто прекарах нощта, заровил ръце в тази коса. Откакто държах Тиа в прегръдките си. Още помнех усмивката ѝ.

Години, а тя си беше същата.

– Лоугън, искаш ли пица?

Поклатих глава и слязох от скърцащия стол.

– Извинете ме за момент.

При раздвижването ми Тиа огледа бара с тъмните си очи – почти толкова черни като косата ѝ. Усмихна се за секунда, но изражението ѝ се промени и леко пребледня, когато ме позна.

Тя ме помни. Слава Богу, спомни си за мен. Имах достатъчно сили да си призная, че егото ми щеше да е смазано, ако не ме помнеше. Ако не помнеше онази нощ.

От време на време – винаги когато се озовавах в квартала на въпросния хотел – мислех за онази нощ. Дали тя си мислеше за нея? За мен?

Бях веднъж в бара на хотела, в който работеше – месеци, след като се бяхме срещнали. Ала нея я нямаше. От персонала ми казаха, че е напуснала и е заминала.

Бях разочарован и ядосан на себе си, че съм чакал толкова дълго, но бях адски зает. И животът бе продължил. Скоро, след като опитах да намеря отново Тиа, срещнах Емелин.

Но след всичките тези години така и не забравих Тиа.

Не забравих как тези тъмни очи ме оплетоха в магията си. Как чувствах невероятното ѝ тяло – идеално съчетание между силни, добре оформени мускули и меки, женствени извивки – под моето.

Докато вървях към нея, не откъсвах поглед от широко отворените ѝ, немигащи очи.

– Тиа.

Тя потръпна.

– Ло-Лоугън.

– Мина много време. Как си?

Понечи да каже нещо, но и дума не можа да изрече.

– Хей, Тиа – извика барманът. – Най-сетне ще отворим бутилката „Макалън“, която настоя да купим.

Усмихнах се. Ето защо в бар „Ларк Коув“ имаше „Макалън“.

Тя бе купила любимото ми уиски за своя бар, макар то изобщо да не е било сервирано.

– Аз... – Тиа пое дълбоко дъх, поклати глава и затвори очи. Когато ги отвори, смайването при вида на лицето ми, бе изчезнало. Но вместо уверената, секси жена, която очаквах да видя, съзрях страх.

Защо Тиа би се страхувала от мен? Бях се отнесъл към нея с уважение през нощта, която прекарахме заедно. Не беше ли така?

Преди и дума да кажа, тя се раздвижи, грабна една чашка за текила и я тупна на бара. После се пресегна и измъкна бутилка текила от средния рафт. С едно движение на китката сипа един шот, без да разлее и капка.

– Изпий това – нареди тя. – Трябва да поговорим.

За автора

Девни е най-продаваният автор с поредицата „Джеймисън Вали“ на „ЮЕсЕй Тудей“. Родена е и израства в Монтана, и обича да пише книги, чието действие се развива в любимия ѝ роден щат. След като почти десетилетие работи в технологичната индустрия, тя изоставя конферентните разговори и проектите графици, за да се наслаждава на спокойствието у дома със съпруга си и двамата си синове. Никога преди не е мислила да пише книги, камо ли много. След като обаче открива своята истинска страст в писането на любовни романи, няма никакво намерение да спре.

Не пропускайте последните новини за книгите на Девни. Абонирайте се за нейния бюлетин!

www.devneyperry.com

Девни обича да получава отзиви от читателите си.

Свържете се с нея в социалните мрежи!

www.devneyperry.com

Facebook: www.facebook.com/devneyperrybooks

Instagram: www.instagram.com/devneyperry

Twitter: twitter.com/devneyperry

BookBub: www.bookbub.com/authors/devney-perry